

have aftjent deres Værnepligt i Preussen, have udøvet preussisk Valgret o. s. v. — alt dette have de kunnet gøre i 30—40 Aar i Kraft af de preussiske Myndigheders oprindelige Opfattelse af Optantforholdets Stiftelse.

Til at forøge dette Optantlaveri har ogsaa noget andet bidraget, nemlig at den preussiske Regering paa en Gang har ændret sin Praksis med Hensyn til Gyldigheden af de saakaldte Reoptioner — derved forstaar man simple Erklæringer, som afgives af Personer, der først have operet for Danmark og bagefter af en eller anden Grund have betænkt sig eller have fortrudt det og saa tilkendegive Ønsket om at blive genoptagne i preussisk Undersaatsforhold. Disse Reoptioner paa Grundlag af saadanne simple Erklæringer bleve af de preussiske Myndigheder i en Række af Aar efter Fredslutningen tagne for gyldige i den Forstand, at de paagældende Personer uden videre Omstændigheder igen bleve antagne som preussiske Undersaatter og fik alle de Rettigheder og Forpligtelser, som dermed ere forbundne. Hele denne Praksis kuldkaستes ved samme Kendelse af den berlinske Overforvaltningsret i den Bramsenske Sag; den frakender disse Reoptioner al Retsvirkning og fastslaar, at Optanterne kun kunne optages i preussisk Undersaatsforhold i Henhold til de for almindelige Udlændinge gældende Bestemmelser. Her komme vi tilbage til Spørgsmaalet om Indfødsrettens Betydning, idet det fra dansk Side altid har været benægtet, at Optanterne vare almindelige Udlændinge, der kunde behandles som saadanne, naar der var Tale om Naturalisation. Her er ogsaa et Punkt, hvor en bestemt Opfattelse er gjort gældende fra dansk Side, som den danske Regering sikkert ikke vil undlade at tage med ved eventuelle Forhandlinger. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at det i hvert Fald i et Tilfælde, nemlig i den saakaldte Kristian Beckerske Sag, er blevet nægtet en Mand, der, trods sin Protest, af de preussiske Myndigheder var bleven erklæret for Optant, Adgang til at faa Sagen prøvet af Domstolene, hvilket efter dansk Opfattelse staar i aabenbar Strid med Wienerfredens Artikel 17, hvori det er fastsat, at Spørgsmaal af denne Art staa under Domstolenes Afgørelse.

Til alle disse Spørgsmaal slutter sig endelig som det sidste Spørgsmaalet om Optantbørnenes Retsstilling. Børnene af Optanter, boende i Hertugdømmerne, have efter tysk Lovgivning ikke tysk Statsborgerret og kunne derfor udvises af det

tyske Rige. Lige saa lidt have de dansk Indfødsret, for saa vidt de ikke ere fødte, efter at den danske Lov af 19de Marts 1898 er traadt i Kraft. De ere altsaa hjemløse, baade i deres egentlige Hjemland, i Slesvig, og for Resten alle andre Steder i den vide Verden. Den preussiske Regering har i Aabenraa-Overenskomsten af 1872 erkendt det ubillige og uholdbare i den retløse Tilstand, som er disse Optantbørns Lod, og som ogsaa vil udstrækkes til kommende Slægter, hvis der ikke gøres en Ende paa den. Den preussiske Regering har tilmed i den samme Overenskomst stillet i Udsigt, at der eventuelt ad Lovgivningsvejen maa drages Omsorg for, at disse Optantbørn og deres Efterkommere ved Fødsel i den preussiske Stat ogsaa erhverve Egenskab af Indlændinge der. Dette Tilsagn henstaar imidlertid endnu efter 33 Aars Forløb uopfyldt og giver, som det forekommer mig, en naturlig Anledning for den danske Regering til at optage Spørgsmaalet til Forhandling med den tyske Regering.

Man vil maaske i denne Sammenhæng henvise til, at de preussiske Myndigheder i Hertugdømmerne i de senere Aar i Praksis have begyndt at bringe Spørgsmaalet om Optantbørnenes Retsstilling ud af Verden ved at naturalisere dem som preussiske Undersaatter, naar de ansøgte derom. Siden 1883 har den preussiske Regering som bekendt krævet, at alle Optantsønner, saa snart de have naaet den værnepligtige Alder, skulle fremstille sig for den preussiske Stamrulle og her ville have at vælge mellem Udvisning af Riget eller Optagelse i det preussiske Undersaatsforhold. Den Udsigt, som herved var given til, at Optantbørnene efterhaanden kunde faa Hjemstedsret i Slesvig, formindskedes igen ved, at de Naturalisationsandragender, der fremkom fra værnepligtige af denne Kategori, kun helt undtagelsesvis bevilgedes og kun efter den mest pinlige Undersøgelse af de paagældendes personlige Forhold og Familieforhold. Alle de, hvis Andragende afvistes, vedbleve at have Udvisningens Damoklessværd hængende over deres Hoveder.

Nu er det, der efter Bladmeddelelser i Sommer skulde være indtraadt en Formildelse i denne strænge Fremfærd, idet Myndighederne i Slesvig skulde have begyndt at naturalisere værnepligtige Optantsønner over en lay Sko eller dog i hvert Fald i langt større Omfang end før. Rigtigheden heraf bestyrkedes ved en officios Bemærkning i Berlingske Tidende for 9de September, hvori det hed: „Fra herværende